

В. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

Годишенъ абонаментъ 4 л.

полугодишенъ 2 лева.

Единъ брой 10 ст.

# НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ



За обявления се плаща по 10 ст. на дума на първото четвъртата. Приставски публикации при особно споразумѣние.

За об-го съвмесе тук

публикации при особно споразумѣние.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвень.

## ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

за

Второто полугодие на в. „НОВА СТРУЯ“.

Вѣстника и за напредъ ще излиза въ същия форматъ и остава съ същата цѣна — 4 л. годишно, 2 л. за половина година.

Редакцията и администрацията на вѣстника извѣстява на всички свои абонати, които не сж още платили за първото полугодие, че съ настоящия брой прѣкръпява испращането на вѣстника.

Ний мислимъ, че сме изпълнили нашия дългъ къмъ всичкитѣ наши абонати, и сега тѣхенъ редъ е да направатъ същото.

Отъ редакцията.

Обявлението отъ I Сждебенъ Приставъ подъ № 7190, печатено въ миналия брой на вѣстника, вмѣсто: извѣстявамъ, че отъ 10 Юний до 10 Юний 1902 год. и пр., да се четатъ извѣстявамъ, че отъ 10 Юний до 11 Юний 1902 год. и пр.

## Гражданина и Просвѣщението.

Ако някога отъ началото на управлението, къмъ който да сж се отнасяли най-хладнокръвно, то, безпорно, това е Народното Просвѣщение. Както нашата журналистика, тъй и нашето общество много малко сж надниквали и сж се вслушвали въ това, което се върше отъ нашитѣ управници и партии въ областта на Просвѣщението. Всѣки единъ министръ, които е поемалъ портфела на Просвѣщението, е билъ неограниченъ господарь въ своитѣ дѣйствия и своята фантазия, а всѣки единъ началникъ отъ това Министерство е правилъ каквото е искалъ измѣнения и е талкувалъ по-своему всѣкой училищенъ законъ или правилникъ. А естествено, това е повляло много, защото сега нашитѣ управници вършатъ всичко каквито имъ се поиска, като знаятъ прѣдварително, че нѣма да срѣцна сила или даже никаква опозиция отъ страна на нашето общество. Особено това е характерно за нашето първоначално образование и неговитѣ служители—народнитѣ учители. Нашитѣ управници сж се отнасяли най-нехайно къмъ първоначалното образование и сж били най-неблагодарни къмъ неговитѣ служители, въпреки това, че неговата важность се признава и отъ нашия основенъ законъ и слѣдователно, се налага длъжность на всички ни да се отнасяли съ по-голямъ усърдие къмъ него. Ако нѣкой пжтъ нашитѣ управници или партии сж се интересували отъ него, та това се дължи исклучително на обстоятелството, че една голѣма частъ отъ нашето народно учителство има по-свободолюбиви или пжкъ социалистически идеи. Тъй щото както нашитѣ управници, тъй и нашето общество се е интересувало повечето съ идеитѣ, които вълнуватъ нашето учителство, отколкото съ научната подготовка на учителя и общо съ народното образование. За нашитѣ управници много малко е важило моралното достоинство и научната подготовка на учителя, тѣ сж гледали, отъ коя партия и какви убѣждения има народния учител и дали ще можатъ да си послужатъ съ него. А всѣкой знае, каква ще бжде дѣятелността на единъ отъ послѣдната проба партизанитѣ учителъ. За единъ учителъ не е прѣдстѣпление да има такива или онакви убѣждения, защото това се гарантира отъ нашата конституция, но прѣдстѣпление е да

бжде послѣденъ мерзкъ съ кметове и общинскитѣ всеразлични гешефти и послѣдния родъ учители партии се отнасятъ благосъ всичкитѣ строгости на Това гонение кара народа на своята професия прѣ се грижа за затвърдяване, отколкото за прѣуспросвѣщение. Нашитѣ парти забравятъ ствършено народъ въ лицето на ма повече се интересуватъ тѣ лични минутни успѣхипать партията, когато привличатъ партизани, които не е такъвъ случая учителство. Всичкитѣ нашидатъ въ лицето на народголямъ врагъ, но безъ да издирятъ причинитѣ, които бжде такъвъ. И дѣйствителчинитѣ, щѣха да видатъ, виновати, а сж такива управници, които сж безчувствени къмъ народнитѣ нужди и интереси. Ако нашитѣ властолюбиви партии имаха присърдцетѣзи интереси, тѣ нека бждатъ увѣрени, че ще бжде другъ. Какъ можда бжде хладнокръвенъ партизанитѣ и заедно свѣтници да върши окрити работи. Къмъ нашитѣ управници и сино, а къмъ първитѣ конитѣ и незаконието. ния учителъ да гледа прѣсти и повече да се на своето положение бване на народното парти въ своята слѣпобждащето на своя адото поколение, тѣ се грижатъ за своитѣ лични минутни успѣхисж на власть, и да то сж въ опозиция. ега съ народното учипартии сега вижния учителъ свой найсе погрижатъ да каратъ учителя да но, ако издириха приче не учителитѣ сж амитѣ наши управени къмъ народнитѣ нашитѣ властолюбивитѣзи интереси, тѣ и народния учителсе народния учителкогато той вижда че въ селото, отъ 100 дѣца посѣщаватъ училището само 50 и то половината боси и голи; какъ той може да стои безчувственъ, когато вижда, че съ пукването на пролѣтъта 25 отъ горнитѣ дѣца родителитѣ имъ ги прибиратъ и ги заставляватъ да работатъ домашна или кърска работа и когато учителя вижда, че на всичко това причинитѣ сж лошото економическо положение на широката народна маса, къмъ което всичкитѣ наши буржуазни партии не обръщатъ никакво внимание?

Сега вече и прогресисти, и стамбулисти, и народняци, и радослависти и земеделческата партия сж съгласни да почнатъ война противъ учителитѣ, а особени противъ учителитѣ социалисти, тѣ вече видѣха, че между болшинството отъ народното учителство и тѣхнитѣ хищнически и вълчи управления не може да има никакво съгласие и всички въ единъ гласъ викатъ: *смъртъ на народното учителство, смъртъ на народното просвѣщение!* И тѣ сж прави, защото само съ ограничението на народното образование, само съ хвърляние народното просвѣщение въ хищнитѣ уста на едни партизански общински свѣти и заблудени фанатици попове, тѣ ще можатъ да продължатъ своето безконтролно царствование.

Ний нѣмаме нищо противно, ако всичкитѣ наши партии, начело съ правителството и княза, поведатъ война противъ социалистическата партия, защото ний знаемъ, че между тѣхъ и социалиститѣ има органическа противорѣчие и ненависть, при това, социалиститѣ не се боятъ отъ това, и знаятъ, че само чрѣзъ борба ще достигнатъ това, което искатъ; но безмислената борба, която сж прѣдприели горнитѣ наши партии, на чело съ властующата прогресивна пария, налага длъжность на всѣки единъ съзнателенъ и незаслепенъ отъ партизанство гражданинъ да издигне своя гласъ въ защита на народното просвѣщение и онеправданото народно учителство, защото бждащето на всѣка една страна зависи най-много отъ просвѣщението.

Юр. Юрдановъ.

Реакцията въ просвѣщението и нейнитѣ послѣдствия.

Прогресиститѣ ежедневно подчеркватъ съ дѣйствията си своята неспособность да управ-

ляватъ България безпристрастно. Тѣ всѣки денъ доказватъ, че пагубната за страната ни нетолерантность между гражданитѣ ще се усилва подъ тѣхното зацапано знаме и духтѣ на прѣмирието и на спокойното развитие на държавата дълго врѣме още нѣма да бжде въдворенъ въ управлението. Доказателства за тѣхната неспособность да разбератъ нуждитѣ на сегашния моментъ се намиратъ въ всички области на държавното управление, такива въ най-голямъ размѣръ ще намѣрите въ управлението на учебното дѣло.

Учебното дѣло ли? Та коя власть подъ скиптира на царетѣ ще погледне на това окаяно дѣло съ симпатия? Кой министръ, получилъ креслото си съ указитѣ на князь Фердинанда, ще има куража да възтанови и укрѣпи неговия пропадналъ престижъ? Кой министръ, държавната мъдрость на когото се заключава въ русофилската идея, ще намѣри въ себе си достатъчно добри чувства за да не прѣчи на неприятното за *сѣверния монарх*—развитие на народнитѣ маси? Кой депутатъ—лихваринъ или голѣмъ земеделецъ или фабрикантъ ще издигне гласа си за защита на народното просвѣщение, когато то най-много прѣчи на днешнитѣ имъ интереси, то най-много туря прѣграда на бесчестнитѣ спекулации съ наивността на народа? България е пълна съ хайдути и разбойници. А хайдутитѣ търсятъ нощната доба, мрачното врѣме за сполука на своитѣ експерименти. Е добръ, тѣзи хайдути—нека си позволимъ тази справедлива и «невъзпитана» дума—тѣзи хайдути не могатъ да гледатъ съ равнодушие на изгрѣващата зора, да издържатъ лжчитѣ на едно истинско народно свѣстяване. Тѣ, макаръ и написали на своето политическо знаме «прогресъ на България по всички посоки», съ удоволство сж ржкоплексакали на бившитѣ реакционни правителства, когато послѣднитѣ разсипаха учебното дѣло и учителство; тѣ, макаръ и прогресисти, но по традиция отъ миналото и по убѣждение за настоящето, продължаватъ да съсипватъ учебното дѣло по всички линии.

Разликата между днешнитѣ и минали отношения къмъ учебното дѣло на тия вѣчно правителствени хора е незначителна. Тя е разликата, която естествено се обуслова отъ разбиране грѣшкитѣ на миналото и използване на това разбиране. Бившитѣ стамбулисти и народняци—сегашни членове на прогресивно либералната партия—на врѣмето си разтройваха учебното дѣло и прѣчеха на умственото развитие на България съ потъпкване, игнориране или заобикаляне на създаденитѣ отъ самитѣ тѣхъ закони. Днешнитѣ прогресисти, като разбрали, че подобно прѣслѣдование на училищното дѣло е придружено съ сума неудобства, започнаха своя дебютъ съ озаконяване беззаконията на бившитѣ режими. Едно врѣме на всички учители запрѣщаваша да иматъ свое политическо мнѣние и за да изличатъ и сѣнка отъ учителска независимостъ безпощадно уволняваха и мѣстеха; сега това не-легално положение се узаконява—незаконното запрѣщение става законъ съ прѣдложението на Драганъ Цанковъ. Едно врѣме на учителскитѣ дружества се запрѣщаваше да се борятъ за правата на онеправданото учителство, като не имъ допушаха да се сбиратъ въ училищнитѣ здания, като ги разкарваха по градове и села за всѣки незначителенъ протестъ, като ги клеветяха и шпионираха официално и неофициално; сега вече тия учителски дружества сами по-себе си ще станатъ мирни, защото прѣдложението на Цанкова дава право на пълненъ произволъ за всѣки бждащъ министръ да отчислява и гони всички, които освѣтѣ съ педагогически въпроси, биха подигнали въпросъ

за положението на самия учител. Едно време по-сбудените учители, съ по-големи умствени и физически потребности, ги изхвърляха на улицата по-край другото и за да отнемат здравето им и да им прѣкратят всички материални извори за по-нататъшното им развитие. Сега за да разсипят здравето на учителя и да спрат развитието му намаляват заплатите до просияшки размѣръ съ закона.

Едно време партизански бѣсъ на кметове и настоятели удовлетворяваха Окр. Учил. Съвети и училищните инспектори. Сега незаконните уволнения и мѣстения, прѣдизвикани по волята на властующата дѣребеѣщина, стават закони: единъ Министръ на Народното Просвѣщение, който нѣмаше куража да отблъсне намѣсага на партийните си другари въ чисто административната страна на учебното дѣло, нито пъкъ имаше куража самъ да поеме върху себе си всичката отговорност за партизанското управление, хвърли изцѣло сѣдбата на основния учител въ ръцѣта на гашниците кметове и настоятели.

Съ една дума, реакцията днесъ официално се прокламира и учителите се поставатъ вънъ отъ законите. Драганъ Цанковъ, Янко Забуновъ, Димитръ Тончевъ, народняци, прогресисти, земеделци, стамбулисти и либерали десяткаджий — всички бѣвши, сегашни или бждащи слуги на княза Фердинанда — намѣриха удобно време да докажатъ своята злоба къмъ образованието и своята готовност да се продадат на реакцията. Като подписаха онова фамозно прѣдложение на Цанкова, което никой свѣстенъ човѣкъ не би погледналъ безъ възмущение, тѣ дохода лишени пъкъ да покажатъ какви сж истенските имъ чувства къмъ конституционния режимъ въ страната и особено какъ разбиратъ гражданската равноправност. Подписването на такова безчестие, когато по единъ насилственъ начинъ съ него се отнематъ политическите права на най-интелигентните граждани и избиратели, прѣдставлява вѣченъ позоръ за единъ депутатъ въ свободните държави. Подобно изневѣрване на собствените принципи би прѣдизвикало въ до-рѣ уредените държави подигане на всички нравствени сили у народа и отблъсвало би за винаги избирателите отъ депутати, които подписватъ прѣдложения безъ да мислятъ. Едно прѣдложение като онова на Драганъ Цанковъ, едно окръжно като онова на Хр. Тодоровъ и такъвъ единъ безобразенъ бюджетъ, като тазъ годишния по просвѣщението, би възбудили въ всѣко благоустроено общество буря отъ протести, порицание и възмущение въ всички обществени сѣди.

Но да видимъ какви ще бждатъ послѣд-

ствията отъ тържестото на реакцията. Първо ще пострада учебното дѣло. Движението на персонала прѣзъ тази ваканция ще надмине всичко, което сме заомняли до сега. Едва ли ще има село да заная учителя си. Подобна подвижност въ персонала се е отразявала по прѣди най-гибелно върху успѣха на обучението, тя ще прѣдизвика сега още по-големи пакости. Второто послѣдствие ще бжде още по-лошо. Настървени кметове-партизани, възползувани отъ силата и влиянието си прѣд властите, прѣзъ цѣлата идуща учебна година ще висятъ като дамоклевъ мечъ надъ главите на работливите учители, ако такива, разбира се, останатъ. По слабите отъ тѣхъ ще прѣкратятъ своята обществено просвѣтителна дѣйност още въ началото, а по силните, лишено отъ необходимото съдѣйствие на другарите си, напуста ще изчерпятъ своята енергия въ борба съ кризиса. По такъвъ начинъ ще се парализира обществената работа на учителя въ село. Трето послѣдствие ще бжде такова, за което нека му мислятъ големците. По всѣка вѣроятност поради прѣслѣдвания ще останатъ безъ работа не по-малко отъ 5—600 души мѣдежи. Часть отъ тѣхъ миже би ще отидатъ да дирятъ прѣхрана въ чужбина и останалие ще се скитатъ немили и недраги по градица и села. Между учителите има мнозина, които не притежаватъ никакви имоти и поради дългогодишни скитания не сж могли да спесятъ нищо. Тия хора, числото на които не ще бжде малко, ще попадатъ въ една грозна мизерия — двойно по-грозно поради тѣжкия економическия кризисъ на населението. Не ще и дума, че нѣкои между тѣхъ, като виждатъ своето безисходно положение и въ силата на прѣстѣпническите планове, които всѣка мизерия поражда у непреклоните типове, — можи би ще се рѣшатъ на нѣкое политическо пристѣпление. Не е чудно тазгодишните прѣслѣдвания да родятъ нѣкой новъ Каранджуловъ съ манията да отмъсти на реакцията за себе си и за обществото.

И тѣ, послѣдствията отъ реакцията въ просвѣщението ще бждатъ най-печални. Жално е наистина, че България е тия безумни мѣрки на правителството и, може би ще бжде хвърлена въ нѣкои вътрѣшни запитания. Още по жално е, че у насъ нѣма умни държавни мъже да разбератъ жосокостта на правителствените мѣрки и фаталните послѣдствия отъ тѣхното прилагане. . . . . А.—С.

## Заемътъ

Не бѣше отдавна, когато днешните управници, Прогресивно Либералната партия, воде-

ше своята опозиционна дѣятелност въ името на економията, реформите и подобрене на народния поминѣкъ, а за всичко това тя тургаше необходимото условие — добри и искрени отношения съ Русия и не само това, но хармонизиране нашата външна политика съ тази на официална Русия. Тогава, казваха тѣ, България ще може да влезе въ своя естественъ път и да заживѣе нормаленъ животъ.

Безспорна истина е, че единъ организъмъ не може да живѣе съ живота на другъ, той има свой собственъ животъ и трѣбва да живѣе съ него. Това можи да се приложи и къмъ всѣка отдѣлна държава, защо тя не прѣдставлява нищо друго, освѣнъ единъ посложенъ колективенъ организъмъ. Държава, която взема една чужда политика за необходимо условие за своето сществуване, е държава лишено отъ всѣкаква жизнена енергия и нейната независимост винаги се намира на зелената маса и чака своето разрѣшение. Тази политическа аксиома, като че не сществува за нашите прогресисти; тѣ не искатъ да признаятъ, че България може да сществува и безъ Русия, че България може да води самостоятелна своя политика, която да произлиза направо отъ интересите и нуждите на народа. Тази политика, която води днешното правителство, естествено, и тѣ трѣбваше да бжде, много пакти го постави въ едно смѣшно и неловко положение. Такъвъ бѣше случая съ Фирмилиана, така е случая сега и съ заема. Както прогресистите, тѣ и всѣкой другъ, който слушаше тѣхните проповѣди, трѣбваше да очаква слѣдъ поемане властта отъ тѣхъ, а особено слѣдъ този блѣскъвъ приемъ, който стана напоследъкъ, съ една дума, слѣдъ пълното вѣстържествуване на руската политика въ нашите международни отношения, единъ благоприятенъ и съ добро око погледнатъ заемъ. Още повече, че този заемъ се прави въ Франция, най-добрата съюзница на Русия. Но както първия монополенъ заемъ, тѣ и настоящия заемъ идатъ да потвърдятъ тъкмо противното, отъ което прогресистите, както се вижда работата, не искатъ да получатъ никакътъ урокъ. Напротивъ, тѣ въ своя официаленъ органъ считатъ сключването на заемъ за едно тѣхно достойнство и се гордѣятъ, че нашата външна политика се намира въ руски ръце.

Единъ заемъ съ 5% лихви и 81½ емилия, показва най-нагледно, даже ако прѣдположимъ да е безъ всѣкакви реални гаранции и контроли, че руското влияние, руската политика не може да ни помогне въ нищо за подобрене на нашето финансово положение. Та не може другоаче и да бжде. Русия, са-

## II.

### Пруския кралъ и опозицията.

Лондонъ, Септември 1851 год.

Политическото движение на германската буржуазия се захваща отъ 1840 год. Нѣкои прѣдварителни признаци показаха, че капиталистическата и индустриалната класа на тази страна е достигнала до такава степен на развитие, щотоне може вече да стои подъ потисничеството на една противофеодална и полубюрократическа монархия. Германските князе, съ цѣлъ да станатъ по независими спрямо върховенството на Австрия и Прусия или да се отърватъ отъ влиянието на своите знати, отъ една страна, а отъ друга — да укрепатъ единството на отдѣлните провинции, дадени подъ тѣхното управление отъ Виенския конгресъ, даваха, единъ слѣдъ другъ, горѣ-долу либерални конституции на своите подданици. Тѣ това правиха безъ да вредатъ сами на себе си. Защото въ случай, ако Диетата на конфедерацията, тази марионетка въ ръцѣта на Австрия и Прусия, се опита да ограничи тѣхната суверена независимост, то тѣ бѣха сигурни, че ще иматъ поддръжката на общественото мнѣние и отдѣлните парламенти; ако пъкъ, напротивъ, отдѣлните парламенти станатъ много влиятелни, то тѣ можеха да си служатъ съ Диетата за да унищожатъ опозицията. Конституциите на Бавария, Вюртенбергъ, Баденъ и Хановаръ, при тѣзи обстоятелства, не позволяваха една сериозна борба за завземане на политическата власт. Тази бѣше причината за гдѣто голѣма часть отъ германската буржуазия стоеше изобщо настрана отъ пустите припири, които ставаха въ законодателните събрания на малките княжества, при това, като знаеше, че всѣко усилие, всѣка второстепенна побѣда е безболезна безъ едно корено прѣобразуване политиката и конституциите на двѣте голѣми Германски държави (Австрия и Прусия). Но, прѣзъ това време, бѣха се намѣкли въ тѣзи малки събрания плияда отъ либерални адвокати, професионални опозиционери, Ротсковци, Велкероци, Жордановци, Стивци и Чисенмановци, тѣзи

големи «политически личности» (Volksmänner), които, слѣдъ като водиха 20 години една шумна, но всѣко нецѣлствена опозиция, бѣха поставени на управлението отъ събитията прѣзъ 1848 год. и които, слѣдъ като показаха своята пълна неспособност и нищожност, бѣха свалени долу въ единъ мигъ.

Тѣзи първи опити, върху германската земя, да се занимаватъ съ политическия животъ, научиха германските уши да слушатъ конституционния языкъ и бѣха прѣдвѣстници на близкото бждаще, въ което буржуазията ще се домогне, като имъ даде тѣхното истинско значение, до политическите фрази, които тѣзи бѣбрици адвокати и професори употребяватъ често, но безъ да обръщатъ внимание на първоначалната имъ смисълъ.

Сжщо тѣ и Германската литература непита влиянието на политическото сътресение, което прѣкара Европа отъ 1830 год. насамъ. Почти всичките тогавашни писатели съчувстваха на единъ безформенъ конституционализъмъ или на още по-безформенъ републиканизъмъ. Все повече и повече се образуваше течението, особено между писателите отъ втора и трета рѣчка, да искупватъ посрѣдствеността на своите литературни произведения съ прикрити политически стремления, като бѣха увѣрени, че съ това ще привлечатъ общественото внимание. Поезията, белитристиката, драмата, списанията, съ една дума всичките литературни произведения, бѣха пропита съ това, което се казва *тенденция*, т. е. проявление на единъ повече или помалко скритъ противоправителственъ духъ. За да свършимъ съ забъркаността на идеите, които господстваха въ Германия слѣдъ 1830 год. трѣбва да добавимъ, че въ всички тѣзи опозиционни елементи се прѣмѣсваше университетските спомени отъ зле разбраната германска философия, нѣкои работи отъ лошо разбрания французски социализъмъ, а особено Сенъ-Симонизма, и още цѣлъ купъ литератори, които се държеха о тази амалгама отъ разнообразни идеи и които имаха смѣлостта да се наричатъ «Млада Германия». Сетнѣ тѣ се покаяха отъ своите тенденцески грѣхове, но безъ да можеха да подобрятъ своя стилъ.

Най-сетнѣ и нѣмската философия, този най-збърканъ, но сжщо и най-вѣренъ тармометръ на германския духъ, се бѣше произнесла въ полза на буржуазията въ частъ, когато Хегелъ въ своята «Философия на Правото» прокламираше конституционата монархия за най-високата и най-свършената форма на управление. Съ други думи, той приветствуваше блиското земане на политическата власт отъ германската буржуазия. Слѣдъ неговата смъртъ, послѣдователите му не се държеха вече о това. Най-напрѣдначивите отъ тѣхъ, като подлагаха всѣко религиозно вѣрване подъ една строга критика и като расклатиха дори отъ основи старото здание на християнизма, въ сжщото време провъзгласяваха по-смѣли политически принципи, отколкото тѣзи, които звучаха до тогава въ германските уши, и се опитаха да възстановатъ паметта на героите отъ първата Француска революция. Философския языкъ, съ които изказваха тѣзи идеи, макаръ че замѣгляваше мисълта на автора и публиката, по той, въ сжщото време, не позволяваше на цензурата да вижда ясно. По този начинъ «младите хегелянци» се ползуваха съ свобода на писането, непозната въ другите отрасли на литературата.

Ясно бѣше, че една голѣма промѣна се е извършила въ общественото мнѣние на Германия. Малко по малко голѣмото болшинство отъ класите, на които възпитанието и положението имъ позволяваше, подъ една абсолютна монархия, да се здобиятъ съ нѣкои политически познания да си образуватъ едно горѣ-долу независимо политическо мнѣние, се седилияше въ една силна опозиционна фаланга противъ сществуващата политическа система. Като хвърляме критически погледъ върху бавността на политическото развитие на Германия, не трѣбва да изпущаме отъ прѣдъ видъ мъчнотните, които не позволяватъ да имаме точни свѣдения върху кое и да е събитие въ страната, гдѣто всичко бѣше подъ контрола на правителството, гдѣто никждѣ, нито въ селското училище, нито въ журналистиката, нито въ университета, нищо не бѣше позволено пе-

мата тя въ лошо финансово положение, самата тя под влияние на западноевропейския кредит, да помогне на нас, да се надъваме на нейната помощ ще бжде много смѣшно, ако не и глумиво! Като че не искатъ да създаватъ нашитѣ управници, като че не искатъ да видатъ нашитѣ заслужени партизани, че единственото наше спасение, единственото избавяне отъ тази грозна и отъ день на день застрашаваща финансово криза е въ подигане и развиване на нашитѣ производителни сили; тѣ не искатъ да се съгласятъ съ неоспоримата истина, че само тогава, когато ний се подигнемъ экономически, ще можемъ да имаме едно укрепено и опрѣделено финансово положение. Но това нѣщо изисква една прѣварителна работа, която нѣма да се понрави и да бжде въ интереса на нашитѣ властолюбиви и заслужени партии, защото тѣ виждатъ, че само въ едно такова положение, каквото е днешното, могатъ да живѣятъ и да се разполагатъ на чуждъ грѣбъ. Не само прогресиститѣ, но и другитѣ наши буржуазни партии съзнаватъ, че ако трѣгнатъ въ пѣтя на реформитѣ тѣхното котерийно царство се свършва, тогава вече не ще има просторъ къмъ властта за охраняване на партията и своитѣ партизани — това ще бжде равносто съ тѣхното общо разплуване, съ тѣхното загиване. А не тѣй лесно нашитѣ партии ще могатъ да забравятъ своето минало величие и рахатлъка. Тѣ, всичкитѣ буржуазни партии, по сж наклони да влезатъ въ пѣтя на реакцията, отколкото да въсприематъ нѣкои полезнонародни реформи. Това нѣщо може да се види отъ сега, че всѣка реакционна мѣрка, прѣдложена отъ правителството или отъ нѣкоя друга парламентарна фракция, се приема охотно отъ народняци, мюбулисти, радослависти, каравелисти и земецеска партия. Но народнитѣ нужди не отлагане, тѣ се развиватъ и ще докогато не станатъ наложителни за които сега ги не виждатъ или не въсприематъ, че ги не виждатъ. Сеправителството мисли, че съ руско мнѣние е станало спасителния пѣтъ за нашитѣ финансии, мисли, че щомъ то е прѣминало една мѣчнотия, всѣкаква по-нататъшна опасностъ е отстранена, но не взема въ прѣдъ видъ, че бюджетнитѣ дефицити съ заеми се непокриватъ и че руското влияние не е вѣчно, па и вѣчно да е, то както сега ни помогна твърдѣ малко, тѣй и за въ бъдаще неговата помощ ще бжде нищожна.

Радикалното сръдство противъ това зло, което ни разяжда сж реформитѣ и экономитѣ, реформи въ нѣшната войска, реформи въ всичкитѣ наши учреждения. Безъ това, всички

чатено, което прѣварително не получаваше неговото удобрѣние. Да вземемъ за примѣръ Виена Виенскитѣ граждани, които относително индустриятата и манифактурата не осъживатъ, може би, на останала Германия и които по куражъ, духъ и революционна енергия се показаха по-достойни отъ всички останали нѣмски граждани, не познаваха добръ своитѣ истински интереси и извършиха повече грѣшки прѣвъ врѣме на революцията, отколкото всички останали. Това се дължи най-много на пълното невѣжество въ което правителството на Метернихъ бѣше сполучило да ги държи.

Нѣма нужда отъ други обяснения за да се разбере, защо подъ едно подобно управление политическитѣ познания бѣха почти изключително монополъ на тѣзи обществени класи, които имаха сръдства да си доставятъ контрабанда книги, списания, вѣстници, а особено на тѣзи класи, чиито интереси бѣха най-много заплашени отъ сществуващото положение на нѣщата, т. е. индустриалнитѣ и търговски класи. Слѣдователно, тѣзи послѣднитѣ бѣха първи за да се въсприематъ на продължението на единъ малко или много маскиранъ абсолютизъмъ; и ето защо, отъ тѣхното влизане въ редоветѣ на опозицията, трѣбва да се смѣта началото на истинското революционно движение въ Германия.

**Pronunciamento-to** (бунтуването) на германската буржуазия се начева отъ 1840 год., отъ смъртта на пруския кралъ, послѣдния отъ создателитѣ на Свещенния съюзъ отъ 1815 год. Знаеше се, че новия кралъ не симпатизираше на пълната бюрократическа и военна монархия на своя баща. Тѣй щото, това, което француската буржуазия се надѣваше да получи съ възцаряването на Людовикъ XVI, германската буржуазия го очакваше, въ извѣстна степенъ, отъ Фридрихъ—Вилхемъ IV пруския кралъ. Изобщо, всички бѣха съгласни, че старата система на управление бѣше много устарела и осъдена и, слѣдователно, трѣбва да бжде изоставена; това, което при царуването на стария кралъ се принасяше мълкомъ, сега високо го прокламираше за нѣщо нетърпимо.

останали сръдства сж едни палиативи, които вмѣсто да прѣмахнатъ злото, само го прѣкриватъ за да избухне съ още по-голяма сила.

**Poplicola.**

### Мнѣние.

На Плъвенската Околийска Педагогическа конференция по въпроса: училищнитѣ аптечки и тѣхното значение, прието въ засѣданието ѝ на 16/V 1902 г.

#### I

##### По медицинската помощъ.

Конференцията, като взе прѣдъ видъ:

1) Че съ благата, които дава медицинската наука съ послѣднитѣ изнамѣрвания и усъвършенствования въ областа на медицината, се ползуватъ само имотнитѣ, само по състоятелнитѣ хора, а бѣдния работенъ народъ гинее отъ нищожни болѣсти, безъ да има кой да му даде да вкуси отъ животворнитѣ плодове на медицината;

2) Че той не знае що е бърза медицинска помощъ и безплатно лѣкуване;

3) Че причинитѣ за това се криятъ: а) въ лошото му экономическо положение, б) въ невѣжеството и традицията, в) въ липсата на достатъченъ санитаренъ персоналъ, г) въ сжкпотията на лѣкарствата, каквито се гарантирани чрѣвъ законъ при сществуващата концессионна система;

4) Че причинитѣ за увеличението на смъртността и заболѣванията се криятъ още и въ липсване на народа необходими медицински познания, въ липсването му на възможностъ да живѣе съгласно изискванията на хигиената и въ отсъствие на различни хигиенически подобрения отъ страна на държавата.

Е на мнѣние, че гарантирането живота на народа и запазването на неговото здраве ще стане тогава:

1) Когато се подобри благосъстоянието на народа; 2) когато се увеличи санитарния персоналъ така, че всѣка околия се подраздѣли на малки санитарни участъци въ които да има по единъ лѣкаръ, който постоянно да обикали населението; 3) когато аптеките станатъ обществени учреждения т. е. държавни аптеки въ градове и села и 4) когато се направятъ изобщо хигиенически подобрения въ селата и градоветѣ.

#### II.

##### По училищнитѣ аптечки.

1) Че една отъ главнитѣ причини за нередовното посѣщение на училищитѣ, за не наврѣменното имъ напуцане на училището сж лекоотранимитѣ болести, нелекувани по нѣмане необходими медикаменти.

2) Че съ ненаврѣменното лѣкуване на ученицитѣ се дава възможностъ на болѣститѣ да отслабватъ организма на дѣтето, да спира правилното му развитие и увеличава хилавостята.

3) Че ако при нѣкоя нещастна случка въ училището не се даде на ученика първа медицинска помощъ и се прѣдпазятъ възможнитѣ лоши послѣствия, то съ това се дава възможностъ да се подбива авторитета на учителя и да остане послѣ отговоренъ прѣвъ обществото и прѣвъ законитѣ.

То конференцията доде до убѣдението, че при сегашното положение на санитарния въпросъ у насъ,

И тѣй, ако Людовикъ XVI, Желания Людовикъ, бѣше единъ простъ глумакъ, човѣкъ безъ претенции, който признаваше донѣкъдъ своето нищожество, безъ твърди убѣждения и управляванъ най-много отъ привичкитѣ, които е здобилъ прѣвъ врѣме на своето въспитание, то «Желания Фридрихъ—Вилхемъ» бѣше съвършено другъ. Той притежаваше, въ качеството си на делитантъ, първоначалнитѣ познания на повечето отъ наукитѣ и се смѣташе достатъчно знающъ за да счита своитѣ рѣшения окончателни по всѣки единъ въпросъ; той бѣше убѣденъ, че е единъ първостепенъ ораторъ и безспорно, той нѣмаше повѣреникъ въ Берлинъ, който да му влияеше за много гласоствование и излишна безсмисленостъ. А най-вече, той имаше свои собствени мнѣния. Той мразеше и призираше пруския бюрократически елементъ единствено, защото симпатизираше отъ сърдце и душа на феодалия елементъ въ управлението. Самия той, единъ отъ основателитѣ и главнитѣ сътрудници на Берлинския *Политически седмиченъ вѣстникъ*, отъ тѣй нарѣчената «*Историческа школа*» (школа, която бѣше усвоила идентѣ на Боналдъ, Местрѣ и други писатели отъ първото поколение на францускитѣ легитимисти) мечтаеше за едно пълно и възможно обществено надмощие на знатнитѣ. Кралтъ, първия знатенъ отъ своето царство, обкръженъ: първо, съ една величествена свита отъ силни гасали, дукове и контове и втора—отъ едни по-долити, богати и многочислени знатни, трѣбва да управлява по своя воля тѣзи праводушни буржуа и селяни; той ще бжде главата на една пълна родова ерархия или ерархия отъ обществени кости, отъ които всѣка една трѣбва да има своитѣ собствени привилегии и да бжде отдѣлена отъ другитѣ съ неприминуемитѣ прѣгради на родовитото или съ едно твърдо и постоянно обществено положение; силата и влиянието на всички тѣзи касты или «съсловия на царството» ще бждатъ въ такава пропорция, щото кралтъ ще бжде напълно независимъ въ своитѣ дѣйствия. Такъвъ бѣше *добрия идеалъ*, който Фридрихъ—Вилхемъ IV бѣше прѣдвдшилъ да осществуи и който, наново, той се опитва да ре-

всичко това би се избѣгнало до нѣгдѣ, чрѣвъ уреждане на училищни аптечки при основнитѣ училища. Отъ тѣхъ напълно ще се ползуватъ ученицитѣ, а отчасти и населението, на които ще се дава първа медицинска помощъ въ нещастни случаи.

Конференцията изказва желание, щото по възможностъ при всѣко основно училище, да се основе училищна аптека.

За да се здобиятъ аптечкитѣ съ необходимитѣ медикаменти, конференцията прѣпоръчва слѣдующитѣ сръдства:

- 1) Приходи отъ театрални прѣдставления.
- 2) Помощи отъ разни лица и дружества.
- 3) Ежегодни помощи отъ общинитѣ, които да се вписватъ въ тѣхнитѣ бюджети.

Да се замоли Окр. Управителъ щото въ бъдаще, ако при нѣкое основно училище се откриятъ аптеки да вписва въ бюджетитѣ на сжчитѣ общини суми, съ които да се поддръжатъ тѣзи аптеки.

#### III.

##### По подготовката на учителя.

За да може учителя да ръководи училищнитѣ аптечки, на него сж необходими медицински познания. Тѣ му сж необходими не само като на учитель, но и като на човѣкъ. А понеже той тѣхъ може да здобие най-добръ чрѣвъ слушане лекций по медицината и практикуване при нѣкоя болница; то конференцията е на мнѣние:

1) Да се замоли Министерството на Народ. Просвѣщение, щото то, заедно съ това на Вжтрѣшнитѣ Работи, да направи потребното, та прѣвъ всѣка ваканция (м-ць Юлий) да се отварятъ при Окржжитѣ болници, медицински курсове, въ които лѣкаритѣ въ свободното си врѣме да запознаятъ учителитѣ теоритически и практически съ разнитѣ болести и тѣхното лѣкуване.

2) Тѣзи курсове да не сж задължителни, за всички учители, обаче тѣзи учители, които се запещатъ въ началото, сж длъжни да продължаватъ до свършване на курса.

Прѣдседателъ: **Хр. Мутафчиевъ.**

Секретаръ: **Хр. М. Попповъ.**

### Мнѣние.

На Плъвенската Околийска педагогическа конференция по въпроса: «Годишнитѣ испити при нашитѣ основни училища».

Плъвенската Околийска Педагогическа конференция въ засѣданието си на 16-й Май 1902 год. като взема прѣдъ видъ:

1) Че днесъ се е изминало онова врѣме, прѣвъ което родителитѣ на ученицитѣ сж гледали на годишнитѣ испити като възпитателно и провѣрително сръдство на дѣтскитѣ познания;

2) Че той (испитъ) не може и не трѣбва да служи за оцѣнка на учителевата чисто педагогическа дѣятелностъ вжтрѣ въ училището, което е работа на официалнитѣ училищни власти;

3) Съ годишнитѣ испити не могатъ да се прѣвѣрятъ знанията и подбунятъ ученицитѣ къмъ трудолюбие, което е само привидно, а, напротивъ, убива се всѣкаква понататъшна енергия и саморазвитие;

4) Съ годишнитѣ испити се развиватъ въ ученицитѣ, лѣнността и подлостята и най-послѣ.

5) Съ тия испити се нанася една материална щета на нашитѣ общини по хранене, прѣвозки на делегирани лица и доставяне излишни испитни и др. книги;

ализира сега.

Пруската буржуазия, запозната твърдѣ слабо съ текущитѣ политически въпроси, употреби нѣколко врѣме за да открие истинското намѣрение на своя кралъ. Но, тя заблѣжи кноко скоро, че кралтъ има присърдце съвършено противоположни нѣща на тѣзи, които тя желаше. Щомъ като смъртта на неговия баща му развърза языка, новия кралъ бързаше да изяви своитѣ намѣрения въ безчетъ рѣчи и всѣка отъ тѣзи рѣчи, всѣко негово дѣйствие караше буржуазията да губи симпатиитѣ, които по-рано тя имаше къмъ него. Той бѣше рѣшенъ да испълни своята мисль, ако да не бѣше дошла грубата и обезпокоителната дѣйствителностъ да прѣкъсне неговитѣ поетически сньица. Уви, ромонтизма не се състои въ смѣтки, а феодализма отъ врѣмето на Донъ-Киходъ прави своитѣ смѣтки безъ гостинничара. Фридрихъ—Вилхемъ IV сподѣляше твърдѣ много това отвращение къмъ плащанието, което винаги е било благодарното достойно на синоветѣ на крѣстоносцитѣ. Съ вскачаннето си на прѣстола той завари една система на управление, която бѣше сжпа и въ сжщото врѣме скромно наредена, и едно сжкровище съ много малко пари. Въ продължение на двѣ години всичкитѣ пари липсаха; всичко бѣше изхарчено за дворцови пиршества, въ раздаване на пари, въ блѣскави расходи и въ даване помощи на устарелитѣ, гладнитѣ и нуждающитѣ се знатни. А обикновенитѣ данъци не стигаха за нуждитѣ на двора и управлението. Така щото, Негово Величество въ скоро врѣме се намѣри между единъ дефицитъ, който не търпи отлагане и единъ законъ отъ 1820 год., кой-го запрѣчва всѣкой новъ заемъ и всѣко ново увеличаване на сществующитѣ данъци, безъ съгласието на «Бждащето Народно Прѣдставителство». А това прѣдставителство не сществуваеше и новия кралъ, още по-малко отъ баща си, имаше намѣрение да го създаде, защото той знаеше, че общественото мнѣние бѣше взело съвършено друго направление отъ какъ той встѣпи на трона.

(слѣдва).

Иаказа мнѣние да помолу Министерството на Народното Просвѣщение:

1). Да отмени сегашната система на годишните изпити въ основното училище, като ги замѣни съ общи бесѣди (утра).

2). Да се увеличи числото на Околийскитѣ Училищни Инспектори, като се и освободятъ отъ канцеларската работа, за да иматъ възможность да ревизиратъ подвѣдомственитѣ си учители поне три пѣти прѣзъ годината и

3). Моли всичкитѣ педагогически конфиренции и учителски свѣти да се занимаютъ съ разискването на тоя въпросъ.

Прѣдседателъ: Хр. Мутафчиевъ.

Секретарь: Хр. И. Попповъ.

До Господина

Прѣдсѣдателя на Българския учителски съюзъ

Въ гр. София.

Копия до вѣстницитѣ: „Работнически вѣстникъ“, „Нова Струя“ и „Съзнание“.

Господине Прѣдседателю,

Подписанитѣ учители, членове на учителския съюзъ, изказваме крайно незадоволство къмъ съюзния органъ в. «Съзнание», за дѣто похвалява едно Министерско окрѣжно № 6193, въ което незаконно се отнематъ правата на досегашнитѣ вр. новоназначени учители да учителствуватъ повече отъ четири години, като съ това ги изненадва и онеправда, — никъдѣ въ закона за Н. Просвѣщение не е казано такова нѣщо. Това би било умѣстно, ако прѣдварително имъ се далеше що годѣ нѣкакъвъ срокъ.

4-й Юний 1902 у-ли: Ив. Димитровъ, В. К. Борисовградъ, Чаковъ, Д. Тончевъ, С. Гановъ, Р. Сираковъ, А. Кириковъ, Р. Божановъ, Г. Кръстевъ, Хр. В. Градинаровъ,

Варненско Околийско

Учителско Дружество До редакцията на № 86 в. „Нова Струя“.

13 Май 1902 г.

гр. Варна.

Варненското Околийско Учителско Дружество нарежда прѣзъ лѣтната ваканция единъ педагогически курсъ. Курсътъ ще трае 25 дни — ще бжде отворенъ на 10-ий Юний и ще се продължава до 5-ий Августъ.

Цѣлтъ на курса е: да се разширатъ педагогическитѣ знания на учителитѣ. При преподаванетоъ ще се обърне особено внимание на новитѣ течения въ областта на възпитанието. При това ще има особени часове за да се опятятъ и подготвятъ кандидатитѣ-учители за държавенъ изпитъ, ако имъ прѣдстои такъвъ.

Рководители на курса ще бждатъ учителитѣ по педагогиката: г. П. Миневъ — при Казанлъжското Пед. училище, г. Д-ръ Мановъ — при Силистренското Пед. училище, г. Д-ръ К. Свраковъ, при Варн. Дѣв. Гимназия и г. С. Велевъ — при Пловдивската Дѣв. Гимназия.

Ще се четатъ лекции по прѣдметитѣ: Практическа педагогика, Логика, Етика, Психология, Обща педагогика, Специална дидактика, История на педагогиката и Практика, която ще се придружава съ критически бѣлѣжки.

Въ курса може да вземе участие всяка учителка и учителъ, които пожелаятъ.

За право на участие въ курса се плаща: по 15 лева отъ кандидатитѣ учителки и учители, които ще държатъ държавенъ изпитъ, а по 10 лева отъ дрлитѣ.

Желающитѣ да участвуватъ въ курса трѣбва да заявятъ на Д-вото най-късно до 20-ий Юний и г., като заедно съ заявлението си прѣдплатятъ най-малко половината такса.

Числото на слушателитѣ ще бжде ограничено.

Курсиститѣ ще бждатъ улеснявани при намиране квартири и пр.

За по-добри прѣкарване на свободното врѣме, ще се устройватъ, по желанието на слушателитѣ, екскурзии въ хубавата околностъ на гр. Варна.

Като съобщаваме горното, честь имаме да помолимъ уважаемата редакция на в. «Нова Струя», да бжде тѣй добра да благоволи и разпореди, щото да бжде то уважено чрѣзъ в. «Нова Струя».

Дружеството се лѣскае отъ надеждата, че молбата му ще бжде удовлетворена, за което то прѣдварително изказва своята благодарность.

Прѣдседателъ: Г. Пенчевъ

Секретарь: М. Ивановъ

Трънско Околийско Учителско

Дружество

№ 55

19-ий Май 1902 год.

гр. Трънъ

До Господина Петъръ П. Вължаровъ, Трънския Народенъ Прѣдседателъ, Копие до в. в. „Съзнание“, „Нова Струя“, „Миръ“, „Трънъ“.

Господине,

На 19-ий Февруарий т. г., слѣдъ като се свршиха изборитѣ и Вий имяхте щастието на бждете из-

бранъ за Трънски народенъ прѣдставителъ въ XII общикнов. и събрание, въ единъ разговоръ съ Ваши познати сте произнесли публично въ кафенето на г. Цв. Радковъ, въ гр. Трънъ, по адресъ на учителитѣ обидни думи. За тая Ви постыжка Трънското Окол. Учителско Дружество Ви повика въ заседание, то си на 3-ий Мартъ да далете своитѣ объяснения, но Вий категорично отказате да сте произн. сли обидни думи даже и по адресъ на който и да билъ учителъ. Обаче отъ показанията на свидѣтелитѣ, изпитанитѣ отъ избраната за тая цѣль комисия, се установява факта, какво Вий въ объясненията си сте твърдѣ много икономисали истината.

Въ случая, когато Вий, освѣнъ че неоснователното и безъ всякакъвъ поводъ хвърляте безсмислено по адресъ на днешнитѣ обидни думи, но даже нѣмате кавалерството да зачитавате говореното, а се отказвате и «лижете това, което сте плюли» — нѣщо недостойно за Васъ, като Народенъ Прѣдставителъ: — Трънското Околийско Учителско Дружество намѣри, че не заслужавате повече съ друго да Ви отговоритъ, освѣнъ да Ви изкаже съ настоящето своето дълбоко съжаление.

Нека обществото съди за Васъ.

Дружеството.

ХРОНИКА

Обращаме се за послѣденъ пѣтъ къмъ нашитѣ неплативши абонати и ги канимъ да ни се издължатъ, за да не бждемъ принудени сега, когато има най-голъма нужда отъ борба, да спираме вѣстника.

Централния комитетъ на Промишлено-Занаятчийски съюзъ въ София е отправилъ единъ апелъ къмъ прѣдседателя на Народ. Събрание и Народ. Прѣдставители, съ който иска щото намаленията, които сж направени въ бюджета на Министерството на Търг. и Земледѣлието да се не приематъ, защото ще бждатъ въ вреда на нашитѣ промишленници и търговци.

Нип макаръ, че напълно симпатизираме на този апелъ, но не можемъ да отбѣлѣжимъ факта, че въ апела се прави едно сравнение, което никакъ не трѣбва да излиза отъ нашитѣ промишлени слоеве, а още повече отъ комитета на съюза. Въмѣсто въ апела да се вѣстане най-силно противъ голѣмия воененъ бюджетъ, тѣ тамъ вѣставатъ противъ бюджета на народ. просвѣщение. Вижда се, че нашитѣ индустриалци повече се нуждаятъ отъ една невѣжествена масса, отколкото отъ известни реформи въ управлението.

Учителски протести — По поводъ на реакционното прѣдложение на Д. Цанковъ, Окол. Уч. Д-во «Неофитъ Рилски» въ Габрово и учителитѣ отъ Дръновската околия сж вече протестирани и испратели своитѣ печатни протести до нѣкои Народ. Прѣдставители. Пѣтя на протеститѣ е добро срѣдство, но нека знае нашето съюзено учителство, че само тогава неговитѣ протести ще иматъ смисълъ, когато то съ своята организация наложи своитѣ искания тамъ, гдѣто трѣбва.

Народното Събрание е вече захванало разискванията по бюджета. Отъ изложеното, което е направилъ фин. министръ, се вижда, че тая годишня бюджетъ се сключва съ около 2 милиона дефицитъ. Достатъченъ е този фактъ да покаже каква е финансовата политиката на правителството.

Както казватъ нѣкои вѣстници много отъ прѣдставителитѣ били наклонени да се направятъ едно общо намаление съ 25 % на всички наши чиновници. Нашето мнѣние е съвършено противно, че не съ обикновени намаление ще се спаси положението, а само съ намалението, което произлиза отъ едни реформи въ всичкитѣ наши учреждения, като се схванятъ първо съ войската и воения бюджетъ.

Земледѣлческата група въ Народ. Събрание се готвила да излезе съ единъ Апелъ къмъ бл. земледѣлци, въ който да изложи мѣроприятията, които тя е прѣдложила въ Събранието, но правителството нѣма желание да ги приеме. Не може човѣкъ да разбере, какви сж тѣзи шарлатани. Цѣлата землед. група въ Народ. Събрание подържа правителството, а Забуновъ и Драгиевъ само за форма говорятъ и гласуватъ противъ, а сега пѣкъ щѣли да се обърнатъ и къмъ земледѣлецтѣ. Малко по-голъма скромность, господа.

Както се вижда работата, щатѣтъ за чиновнитѣ и сега нѣма да бжде внесень, макаръ че, споредъ казванието на министритѣ, той билъ готовъ. Всичко се отлага за на-

есень. Пуста наесень нѣма ли единъ пѣтъ да се свърши.

Както се научаваме войницитѣ отъ минало годишня наборъ щели да бждатъ уволенни къмъ 15 Августъ и то само отъ тѣзи части, които нѣма да участвуватъ въ шипченскитѣ маневри.

Заема отъ 106 м. вече е сключенъ съ 5 % лихва и 81 1/2 емисия. Не знаемъ защо толкова в. «България» се хвали съ него и приписва такива голѣми заслуги на своитѣ патрони, когато всѣкой знае, че той не е сключенъ отъ Даневъ, а отъ секретаря на руския финансовъ министръ. Или съ това искатъ да кажатъ, че ний сме вече независима държава?

Радвай се благодатная дѣва, господъ съ тобою! Това ни доде на умѣтъ, когато получихме известие отъ с. Петревени (Луков.), че помощнитѣ училищни настоятели подбунтали отъ нѣкой влиятелни лица прѣдложили на своя учителъ да отстѣпи 150 л. за въ полза на черквата, ако иска да остане и за до година учителъ тамъ, или въ противенъ случай ще да бжде уволенъ. Ето до какви практически резултати достига окрѣжното на прогресивния министръ Хр. Тодоровъ. Днесъ попа ще иска за черквата, утрѣ кмета и свѣтницитѣ за джоба си, а народния учителъ нека си блѣска главата и ходи гладенъ!

Получихме отъ нѣколко мѣста протести противъ реакционното прѣдложение на Др. Цанковъ, но тѣй като вѣстника бѣше вече свързанъ, то ги оставихме за слѣдующий брой.

Прѣди 2-3 мѣсеци Плѣв. Общ. управление се бѣше наканило да прави уличката покрай хотелъ «Балканъ» къмъ каелъшкото дере, тѣй като въ дъждовно врѣме прѣзъ тамъ човѣкъ едвамъ можеше да мине. Мѣриха, копаха, стваряха камани, обаче кой знае по какви причини зарезаха работата. Обращаме внимание на кметството да довърши по-скоро работната уличка защото въ дъждовно врѣме още повече не може да се минава по нея, а това да поправи и мосчето въ с. Плѣвъ, защото може да се случи много нещастия.

Объявления отъ Свѣд. Приставни.

№ 5003

Извѣстиямъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настояцето въ в. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующитѣ недвижимы имоти находящи се въ с. Гор. Джебнишкото землище, а именно:

Кѣща въ с. Горни Джебникъ «Макед. Махла» съ дворъ 1 дектъръ, построена отъ камѣкъ, керпичъ и гора, покрита съ керемиди, едно етажиа съ три отдѣление — 100 лева.

2) Нива «Полето» 10 дек. 2 ара — 70 лева.

3) Бранище «Бояджийската Търпица» 25 дѣ — 100 л.

4) Нива «Глаиния връхъ» 2 декара — 10 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на покойния Димитър Милчевъ отъ с. Гор. Джебникъ, не сж заложени продаватъ се по висканието на Мишо Георгиевъ отъ сѣщото село за 251 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 5035 на II Плѣвенский Мир. Свѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разгѣжданье книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ день въ канцеларията ми, гр. Плѣвень, 28 Май 1902 год.

Дѣло № 1031/901 год. 2—2

Сждебенъ Приставъ: Антовъ.

№ 4401

Извѣстиямъ, че отъ 17 Юний до 18 Юний т. г. до 5 часа послѣ обѣдъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ гр. Плѣвень, а именно:

1) Една кѣща въ VIII кварталъ подъ № № 3230 и 3231 половината подъ маза, съ двѣ стаи коридоръ и чардакъ съ дворъ 187 кв. метра въ сѣщия дворъ друга кѣща съ една стая и хашево оцѣнени 300 лева.

Горния имотъ принадлежи на Косто Цанковъ отъ гр. Плѣвень, не заложень, продава се по висканието на Плѣвенската Земледѣл. Касса за 300 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 6230 на I Плѣвенский Мировий Свѣдия.

Наддаванието ще почне отъ Първоначалната оцѣнка.

Разгѣжданьето книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ день въ канцеларията ми, гр. Плѣвень, 27/IV 1902 год. 1—1

Дѣло № 297/901 год. Сждебенъ Приставъ: Ив. Бутиловъ